

rierne hørende Embeds- og Bestillingsmænds Lønning; i Spørgsmaal af det Omfang, af den store Interesse for saa mange Enkelte, der nærmest, allernærmest ere satte under Regjeringens Varetægt, mener Regjeringen, at den kan stille sig neutral uden at støtte velvillige Bestræbelser fra denne Del af Bevillingsmyndighedens Side. Dels altsaa af Hensyn til den Mangel paa Støtte, der er vist disse Bestræbelser fra Regjeringens Side, dels fordi man ikke — jeg haaber, det er en almindelig Betragtning i Salen — kan gaa ind paa at erkjende, at Finantsloven ikke kan bruges paa den Maade, som vi have brugt den ved dette Ændringsforslag, og som Folkethinget enstemmig har erklæret for rigtig ved Sagens Bedtagelse ved 2den Behandling, vil jeg foreslaa, at vi standse denne Sags Behandling ved en Dagsorden. Forslaget til Dagsordenen skal jeg tillade mig at overrække den ærede Formand.

Formanden: Den indgivne Paastand paa Overgang til den næste Sag paa Dagsordenen lyder saaledes: „Da Regjeringen ikke har støttet Folkethingets Bestræbelser for ved Finantsloven at give de lavere Lønnede Embeds- og Bestillingsmænd et midlertidigt Dyrtidstillæg, og da Folkethinget ikke kan erkjende, at et saadant Dyrtidstillæg ikke bør gives ved Finantsloven, gaar Thinget over til den næste Sag paa Dagsordenen“. Forhandlingen dreier sig nu herom.

Scavenius: Det Forslag til en Dagsorden, vi nu have hørt oplæse, som er stillet af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), staar i en meget nær Forbindelse med de Ændringsforslag, som ere stillede af Finantsudvalgets Flertal til Finantsudvalgets næste Behandling. Jeg skal paa Finantsudvalgets Mindretals Begne fraraade Bedtagelsen af denne Dagsorden; vi mene vel nu, som vi mente, da dette Lovforslag laa for her under en anden Form i Forslaget til Finantsloven, at det i Realiteten er i høj Grad utilfredsstillende, men paa den anden Side mente vi dog tillige, at det vilde være Synd mod de Paagjældende, om man nu i det sidste Dieblif berøvede dem en Udsigt til en om end ringe Forbedring i deres Kaar, som her var stillet i Udsigt. Naar Dagsordenen gjennem sine to Punkter søger at skyde Skylden for, at de laveste Lønnede Embeds- og Bestillingsmænd Intet opnaa, over dels paa Regjeringen dels paa det andet Thing, tror jeg, at dette er uberettiget. Regjeringen havde forelagt dette Thing et Forslag til Lov om Lønningsforbedring for Embeds- og Bestillingsmænd. Dette Forslag være nu, som det være vilde, det tiltale nu mere eller mindre, det skal jeg ikke bag efter gaa ind paa at dømme om, men det er sikkert, at man gjennem en Forhandling af dette Forslag mellem dette Thing og Regjeringen vilde have haft Udsigt til at komme

til et Resultat, der i alt Fald ikke var daarligere end det, som Thingets Flertal i Realiteten selv har villet gaa ind paa. Hvad var imidlertid Thingets Flertals Stilling? Den var: Vi afsøise Sagen; thi vi ville ikke bevilge den nuværende Regjerings Embedsmænd noget Dyrtidstillæg, efter som vi ikke have Tillid til denne Regjering. Da dette var stet, syntes der blandt Forskjellige her i Thinget at være opkommet en Følelse af, at man maaske var gaaet noget for rask til Værts, at man dog ved at stille sig saaledes lige over for en stor Mængde Mænd her i Landet ikke havde baaret sig saa klogt ad, som man ellers pleier. Man sluttede sig derfor til et Forslag stillet til Finantsloven af andre ærede Medlemmer, et Forslag, som nu ligger her for under en anden Form. Man vedtog dette Forslag og har altsaa derigjennem erklæret, at man anerkjendte, at der virkelig var Grund til for det kommende Finantsaar paa en extraordinær Maade at komme Embeds- og Bestillingsmændene til Hjælp. Dette er anerkjendt af dette Things Flertal. Der blev fra Mindretallets Side ved 3die Behandling af Finantsloven gjort gjældende, at vi ikke ansaa det for en heldig Veie, man var slaaet ind paa, ved at have stillet dette Forslag til Finantsloven, at vi maatte betragte det som korrektere, om Forslaget var fremkommet ad anden Veie, som et særlig Lovforslag, og jeg, som den Gang førte Ordet, tilbød mig at gjøre opmærksom paa, at det neppe vilde komme her tilbage til Thinget under samme Form. Dette er nu stet, det andet Thing har paa den ene Side hævdet den Stilling lige over for Finantsloven, som det bestandig har indtaget, det har ikke gjort nogen Forandring i Finantslovens Bevillinger af egen Drift, det har kun i dette Punkt, hvad jeg vil tillade mig at kalde, renset Finantsloven for en Mæt, som ikke burde findes paa den. Andet har det andet Thing ikke gjort, og jeg er overbevist om, at det andet Thing vilde have handlet overordentlig usofstandigt, hvis det ikke var gaaet den Veie. Det ærede Flertal vilde have vundet en Seir lige over for de Ansøuelser, som altid fra den anden Side ere gjorte gjældende, hvis det skulde lykkes det at føre dette Forslag igjennem paa Finantsloven. Det nytter ikke, at man siger, at det kun var et Forslag gjældende for eet Aar, det var i Virkeligheden en foreløbig Lønningsrevision, dette maatte være tydelig for Enhver, der tog Hensyn til Prisbevægelserne, og der saae de til Forslaget knyttede reglementariske Bestemmelser. Men Landsthinget har paa den anden Side ikke søgt at komme bort fra den Realitet, som dette Thing er blevet staaende ved. Dette Thing har ikke villet gaa ind paa det oprindelige Regjeringsforslag; man syntes, at det gif for vidt, idet det gav alle Embedsmændene Tillæg, og det forekom Flertallet, at kun Enkelte af dem, de lavere Lønnede, trængte dertil. Landsthinget har herimod ingen Indvending gjort; det har vel beklaget, at man ikke vilde gaa